

The Abraham Arbesfeld Kollel Yom Rishon
The Millie Arbesfeld Midreshet Yom Rishon

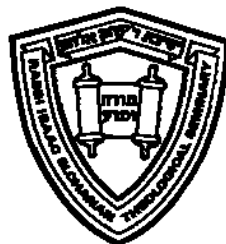
Program Finale

Sunday Morning Learning Program for Men and Women

WWW.KOLLELYOMRISHON.ORG • WWW.MIDRESHETYOMRISHON.ORG

כי בחר ה'
בעיון: לכבוד
יום ירושלים

*The learning at this program is dedicated L'iluy Nishmat Mordechai Yitzchak ben Shmuel
(Marvin Hochberg), whose yahrtzeit is Sivvan 15, by his wife and children.*

Rabbi Meir Goldwicht

כז' אייר תשס"ח • June 1, 2008

(1 בראשית (פרק כב'))

(א) וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְהָאֱלֹהִים נָסָה אֶת אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר אֵלָיו אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הֲגַנְנִי: (ב) וַיֹּאמֶר קַח נָא אֶת בְּנֶךָ אֶת יִחְיֵדֶךָ אֲשֶׁר אֲהַבְתָּ אֶת יִצְחָק וְלֶךְ לְךָ אֶל אֶרֶץ מִצְרָיִם וְהַעֲלֵהוּ שָׁם לַעֲלֹה עַל אֶחָד הַהָרִים אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹהֶיךָ: (ג) וַיִּשְׁכַּם אַבְרָהָם בַּבֹּקֶר וַיַּחְבֵּשׁ אֶת חַמְרוֹ וַיִּקַּח אֶת שְׁנֵי נַעֲרָיו אֹתוֹ וְאֶת יִצְחָק בְּנֵוֹ וַיִּבְקַע עֶצִי עֲלָה וַיִּקַּם וַיֵּלֶךְ אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר לוֹ הָאֱלֹהִים: (ד) בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַיִּשָּׂא אַבְרָהָם אֶת עֵינָיו וַיִּרְא אֶת הַמָּקוֹם מִרְחֹק: (ה) וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אֵל נַעֲרָיו שִׁבוּ לָכֶם פֹּה עִם הַחֲמוֹר וְאֲנִי וְהַנֶּעֱרָר נִלְכָּה עַד כִּי־וְנִשְׁתַּחֲוֶה וְנִשְׁוֹבָה אֲלֵיכֶם: (ו) וַיִּקַּח אַבְרָהָם אֶת עֶצִי הַעֲלָה וַיִּשֶׂם עַל יִצְחָק בְּנֵוֹ וַיִּקַּח בְּיָדוֹ אֶת הָאֵשׁ וְאֶת הַמַּאֲכָלֹת וַיֵּלְכוּ שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו: (ז) וַיֹּאמֶר יִצְחָק אֶל אַבְרָהָם אָבִיו וַיֹּאמֶר אָבִי וַיֹּאמֶר הֲגַנְנִי בְנִי וַיֹּאמֶר הִנֵּה הָאֵשׁ וְהָעֵצִים וְאַיִה הַשֶּׁה לַעֲלֹה: (ח) וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אֲלֵהִים יִרְאַה לֹא הַשֶּׁה לַעֲלֹה בְנִי וַיֵּלְכוּ שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו: (ט) וַיָּבִיאוּ אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר לוֹ הָאֱלֹהִים וַיִּכְן שָׁם אַבְרָהָם אֶת הַמִּזְבֵּחַ וַיַּעֲרֹךְ אֶת הָעֵצִים וַיַּעֲקֹד אֶת יִצְחָק בְּנֵוֹ וַיִּשֶׂם אֹתוֹ עַל הַמִּזְבֵּחַ מִמָּוֶל לַעֲצִים: (י) וַיִּשְׁלַח אַבְרָהָם אֶת יָדוֹ וַיִּקַּח אֶת הַמַּאֲכָלֹת לִשְׁחֹט אֶת בְּנֵוֹ: (יא) וַיִּקְרָא אֵלָיו מֶלֶאֱךָ ה' מִן הַשָּׁמַיִם וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הֲגַנְנִי: (יב) וַיֹּאמֶר אֵל תִּשְׁלַח יָדְךָ אֵל הַנֶּעֱרָר וְאֵל תַּעֲשֶׂה לוֹ מֵאֹמֶה כִּי עֵתָה יִדְעָתִי כִּי יִרְא אֱלֹהִים אֶתָּה וְלֹא חֲשַׁבְתָּ אֶת בְּנֶךָ אֶת יִחְיֵדֶךָ מִמֶּנִּי: (יג) וַיִּשָּׂא אַבְרָהָם אֶת עֵינָיו וַיִּרְא וְהִנֵּה אֵיל אַחֵר נֹאֲחַז בְּסֶבֶךְ בְּקִרְבֵּי וַיֵּלֶךְ אַבְרָהָם וַיִּקַּח אֶת הָאֵיל וַיַּעֲלֵהוּ לַעֲלֹה תַחַת בְּנֵוֹ: (יד) וַיִּקְרָא אַבְרָהָם שָׁם הַמָּקוֹם הַהוּא ה' יִרְאַה אֲשֶׁר יֹאמֶר הַיּוֹם בְּהַר ה' יִרְאַה:

(2 רמב"ם – הל' בית הבחירה (א:א))

מצות עשה לעשות בית ליי' מוכן להיות מקריבים בו הקרבנות, וחוגגין אליו שלש פעמים בשנה שנאמר ועשו לי מקדש, וכבר נתפרש בתורה משכן שעשה משה רבינו, והיה לפי שעה שנאמר כי לא באתם עד עתה וגו'.

(3 תפילת מוסף לג' רגלים)

והביאנו לציון עירך ברנה ולירושלים בית מקדשך בשמחת עולם, ושם נעשה לפניך את קרבנות חובותינו, תמידים כסדרם ומוספים כהלכתם.

(4 שם)

ושם נעלה ונראה ונשתחוה לפניך בשלש פעמי רגלינו, ככתובת בתורתך: שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני ה' אלקיך במקום אשר יבחר בחג המצות, ובחג השבועות, ובחג הסוכות. ולא יראה את פני ה' ריקם: איש כמתנת ידו, כברכת ה' אלקיך אשר נתן לך:

(5 תפילת מודים)

מודים אנחנו לך שאתה הוא ה' אלקינו ואלקי אבותינו לעולם ועד. צור חיינו, מגן ישענו אתה הוא לדור ודור.

(6 שם)

רחום וחנון חטאתי לפניך. ה' מלא רחמים. רחם עלי וקבל תחנוני.

(7 תהלים – פרק צט' (מתוך תפילת קבלת שבת))

(ו) מִשֶׁה וַאֲהָרֹן בְּכַהֲנֵינוּ וְשִׁמְשׁוּ אֶל ה' וְהוּא יַעֲנֵם: (ז) בְּעֶמּוּד עֲנַן יְדַבֵּר אֲלֵיהֶם שְׁמֵרוּ עֲדוֹתַי וְחַק נִתַּן לְמוֹ: (ח) ה' אֱלֹהֵינוּ אֲתָה עֲנִיתָם אֵל נִשְׂא הֵייתָ לָהֶם נִגְמָם עַל עֲלִילוֹתָם: (ט) רֹמְמוּ ה' אֱלֹהֵינוּ וְהַשְׁתַּחֲוֶה לְהַר קְדוֹשׁ ה' אֱלֹהֵינוּ:

(8 ילקוט שמעוני – פר' וירא)

א"ר יצחק הכל בזכות השתחויה אברהם לא חזר מהר המוריה אלא בזכות השתחויה שנא' ונשתחוה ונשובה אליכם, ישראל לא נגאלו אלא בזכות השתחויה שנא' ויאמן העם וישמעו וגו' ויקדו וישתחוו, התורה לא נתנה אלא בזכות השתחויה שנא' והשתחיתם מרחוק, חנה לא נפקדה אלא בזכות השתחויה שנא' וישתחו לה', הגליות אינן מתכנסות אלא בזכות השתחויה שנא' והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול וגו' והשתחו לה', בית המקדש לא נבנה אלא בזכות השתחויה שנא' רוממו ה' אלהינו והשתחו, אף המתים אינן חיים אלא בזכות השתחויה שנא' בואו נשתחו ונכרעה:

(9 שמות (פרק טז'))

(א) וַיִּסְעוּ מֵאֵילִם וַיָּבִיאוּ כָּל עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל מִדְבַּר סִין אֲשֶׁר בֵּין אֵילִם וּבֵין סִינַי בְּחַמְשָׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי לְצֵאתָם מִצְרָיִם: (ב) וַיֵּלֶכְנוּ וַיֵּלְכוּ כָּל עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל מִשְׁחָה וְעַל אֶהָרֶן בְּמִדְבַּר: (ג) וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִי יִתֵּן מוֹתָנוּ בְּיַד ה' בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּשַׁבְתָּנוּ עַל סִיר הַבָּשָׂר בְּאֶרְצוֹנוּ לָחֶם לִשְׂבֹּעַ כִּי הוֹצֵאתָם אֶתָּנוּ אֶל הַמִּדְבָּר הִנֵּה הַיְהוָה בְּרָעָב: (ד) וַיֹּאמֶר ה' אֵל מֹשֶׁה הֲגַנְנִי מִמַּטִּיר לָכֶם לָחֶם מִן הַשָּׁמַיִם וַיִּצָּא הָעָם וַלְקִטוֹ דָּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ לְמַעַן אֲנִסְפוּ הַיֵּלֶךְ בְּתוֹרַתִי אִם לֹא: (ה) וְהָיָה בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי וְהִכִּינוּ אֶת אֲשֶׁר יִבְיָאוּ וְהָיָה מִשְׁנֵה עַל אֲשֶׁר לְקִטּוֹ יוֹם יוֹם: ס

(10 מכילתא (שם))

בחמשה עשר יום, למה נאמר יום, מגיד שבאותו היום אירעה שבת להיות שהיא סדורה ובאה מיום שברא הקדוש את עולמו עד שנתנה להם תורה לישראל.

(11 שמות (שם))

(כא) וַיִּלְקְטוּ אֹתוֹ בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר אִישׁ כְּפִי אֶבְלוֹ וְחֵם הַשֶּׁמֶשׁ וְנִמְסָה: (כב) וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי לְקִטּוֹ לָחֶם מִשְׁנֵה שְׁנֵי הַעֲמֹר לְאֶחָד וַיָּבִיאוּ כָּל נִשְׂאֵי הַעֲדָה וַיִּגִּידוּ לְמֹשֶׁה: (כג) וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם הוּא אֲשֶׁר דָּבַר ה' שְׁבֹתוֹן שְׁבַת קְדוֹשׁ ה' מִחַר אֶת אֲשֶׁר תֹּאפּוּ אֶפּוֹ וְאֶת אֲשֶׁר תִּבְשְׁלוּ בִשְׁלוּ וְאֶת כָּל הַעֲדָף הַנִּיחֹו לָכֶם לְמִשְׁמַרְתָּ עַד הַבֹּקֶר:

(12 מכילתא (שם))

הפי' דביום טקז התחיל המן לירד, וא"כ השבת הראשונה שפגעו בה היתה בכ"ב באייר, והיא שנאמר עליה בפסוק כ"ג שבת קדש לה' מחר.

(13 שמות (פרק יז))

(א) ניסעו כל עדת בני ישראל ממדבר סין למסעייהם על פי יקנן ויחננו ברכידים ואין מים לשותת העם: (ב) וירכב העם עם משה ויאמרו תנו לנו מים ונשתה ויאמר להם משה מה תריבון עמדי מה תנסון את ה':

(14 רשי"ש (יז:יב))

ויהי ידיו אמונה - ויהי משה ידיו באמונה פרושות השמים בתפלה נאמנה ונכונה: **עד בא השמש** - שהיו עמלקים מחשבין את השעות באצטרולוגיאה באיזו שעה הם נוצחים, והעמיד להם משה חמה וערכב את השעות:

(15 פרקי דר"א (פרק נב))

מופת ששי, מיום שנבראו שמים וארץ הירח וכוכבים והמזלות עולין להאיר על הארץ ואינן מערערין זה עם זה, עד שבא יהושע ועשה מלחמתן של ישראל וערב שבת היתה וראה יהושע בצרתן של ישראל שלא יחללו את השבת וכו' מה עשה יהושע פשט ידו לאור השמש ולאור הירח ולאור הכוכבים והזכיר עליהם את השם ועמדו כל אחד ואחד ששה ושלושים שעות עד מוצאי שבת, שנאמר וידם השמש וירח עמד עד יקם גוי איביו, וכתוב, ולא היה ביום ההוא לפניו ואחריו לשמע ה' וגו'. ושמעו מלכי הארץ ותמהו, שלא היה כמוהו מיום שנברא העולם, שנאמר, ולא היה ביום ההוא.

(16 רמב"ן עה"ת – שמות (שם))

ויתכן שפחד משה פן יתגבר בחרבו מפני היותו עם נוחל החרב מברכת הזקן שאמר לו ועל חרבך תחיה (בראשית כז מ), כי המלחמה מן המשפחה הזאת היא הראשונה והאחרונה לישראל, כי עמלק מזרע עשו (שם לו יב), וממנו באה אלינו המלחמה בראשית הגוים, ומזרעו של עשו היה לנו הגלות והחרבן האחרון, כאשר יאמרו רבותינו (ע"ז ב ב) שאנחנו היום בגלות אדום, וכאשר ינוצח הוא, ויחלש הוא ועמים רבים אשר אתו, ממנה נושע לעולם, כאשר אמר (עובדיה א כא) ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והיתה לה' המלוכה. והנה כל אשר עשו משה ויהושע עמהם בראשונה יעשו אליהו ומשיח בן יוסף עם זרעם, על כן התאמץ משה בדבר:

(17 משנה – מס' ראש השנה (כט)).

(שמות יז) והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וגו', וכי ידיו של משה עושות מלחמה או שוברות מלחמה? אלא לומר לך: כל זמן שהיו ישראל מסתכלין כלפי מעלה, ומשעבדין את לבם לאביהם שבשמים - היו מתגברים, ואם לאו - היו נופלים. כיוצא בדבר אתה אומר (במדבר כא) עשה לך שרף ושים אתו על נס והיה כל הנשוך וראה אתו וחי, וכי נחש ממית או נחש מחיה? אלא בזמן שישראל מסתכלין כלפי מעלה ומשעבדין את לבם לאביהם שבשמים - היו מתרפאין, ואם לאו היו נימוקים. חרש שוטה וקטן אין מוציאין את הרבים ידי חובתן. זה הכלל: כל שאינו מחוייב בדבר - אינו מוציא את הרבים ידי חובתן.

(18 דברים (לג:ז))

וזאת ליהודה ויאמר שמע ה' קול יהודה ואל עמו תביאנו ידיו רב לו ועזר מצריו תהיה:

(19 גמרא – מס' עבודה זרה (כה)).

ידיו רב לו ואיזו היא מלחמה שצריכה שתי ידים הוי אומר זו קשת

(20 שופטים (יג'-יד'))

(א) ניספו בני ישראל לעשות הרע בעיני ה' ויתנם ה' ביד פלשתים ארבעים שנה: פ (ב) ויהי איש אחד מצרעה ממשפחת הדני ושמו מנוח ואשתו עקרה ולא ילדה: (ג) ויבא מלאך ה' אל האשה ויאמר אליה הנה נא את עקרה ולא ילדה ויהי בן: (ד) ועתה השמרי נא ואל תשתי יין ושכר ואל תאכלי כל טמא: (ה) כי הנה הרה וילדה בן ומוזרה לא יעלה על ראשו כי נזיר אל הים יהיה הנער מן הבטן והוא יחל להושיע את ישראל מיד פלשתים:

(כד) ותלד האשה בן ותקרא את שמו שמשון ויגדל הנער ויברכהו ה': (כה) ותחל רוח יקנן לפעמו במחנה בן בין צרעה ובין אשתאל: פ

(א) ויבך שמשון תמנתה ויבא אשה בתמנתה מבנות פלשתים: (ב) ויעל ויגד לאביו ולאמו ויאמר אשה ראיתי בתמנתה מבנות פלשתים ועתה קחו אותה לי לאשה: (ג) ויאמר לו אביו ואמו האין מבנות אחיך ובכל עמי אשה כי אתה הולך לקחת אשה מפלשתים הערלים ויאמר שמשון אל אביו אותה קח לי כי היא ישרה בעיני: (ד) ואביו ואמו לא ידעו כי מה' היא כי תאנה הוא מבקש מפלשתים ובעת ההיא פלשתים משלים בישראל:

(21 ילקוט שמעוני (שם))

א"ר שמואל בר רב יצחק מלמד שהיו אביו ואמו מראים לו כרמי תמנתה זרועים כלאים, ואומרים לו בני, כשם שכרמיהם זרועות כלאים - כך בנותיהם זרועות כלאים. ואביו ואמו לא ידעו כי מה' הוא

22 שופטים (פרק יד')

(ה) נִירְד שִׁמְשׁוֹן וְאִבּוֹ וְאָמוֹ תִּמְנַתָּה וְיָבֹאוּ עַד כְּרָמֵי תִּמְנַתָּה וְהָגָה כְּפִיר אַרְיֹת שֶׁאֵג לִקְרָאתוֹ: (ו) וַתִּצְלַח עָלָיו רוּחַ ה' וַיִּשְׁפָּעוּהוּ כְּשֹׁפֵעַ הַגְּדִי וּמְאוּמָה אֵין בְּיָדוֹ וְלֹא הִגִּיד לְאָבִיו וְלֵאמֹרוֹ אֵת אֲשֶׁר עָשָׂה: (ז) וַיִּרְדּוּ וַיִּדְבַּר לְאִשָּׁה וַתִּישַׁר בְּעֵינֵי שִׁמְשׁוֹן: (ח) וַיֵּשֶׁב מִזְמִימִים לְקַחְתָּהּ וַיָּסֵר לָרְאוֹת אֶת מִפְּלֵת הָאֲרָיָה וְהָגָה עֵדֶת דְּבוּרִים בְּגוּזָת הָאֲרָיָה וּדְבָשׁ: (ט) וַיִּרְדָּהוּ אֶל כְּפִיו וַיַּלְךְ הַלֹּחֵץ וְאָכַל וַיִּלְךְ אֶל אָבִיו וְאֵל אִמּוֹ וַיִּתֵּן לָהֶם וַיֹּאמְרוּ וְלֹא הִגִּיד לָהֶם כִּי מְגוּזָת הָאֲרָיָה רָדָה הַדְּבָשׁ: (י) וַיִּרְדּוּ אָבִיהוּ אֶל הָאִשָּׁה וַיַּעַשׂ שָׁם שִׁמְשׁוֹן מִשְׁתָּה כִּי בָן יַעֲשׂוּ הַבְּחוּרִים: (יא) וַיְהִי כִּרְאוֹתָם אוֹתוֹ וַיִּקְחוּ שְׁלֹשִׁים מְרַעִים וַיְהִיו אֹתוֹ: (יב) וַיֹּאמְרוּ לָהֶם שִׁמְשׁוֹן אַחֲוָדָה נָא לָכֶם חִידָה אִם תִּגִּידוּ אֹתָהּ לִי שְׂבַעֵת יְמֵי הַמְּשִׁתָּה וּמְצָאתָם וַנִּתְּנִי לָכֶם שְׁלֹשִׁים סְדֵינִים וְשִׁלְשִׁים חֻלְפֹת בְּגָדִים: (יג) וְאִם לֹא תוּכְלוּ לְהִגִּיד לִי וַנִּתְּתָם אִתָּם לִי שְׁלֹשִׁים סְדֵינִים וְשִׁלְשִׁים חֻלְפֹת בְּגָדִים וַיֹּאמְרוּ לוֹ חוּדָה חִידְתְּךָ וְנִשְׁמְעָנָה: (יד) וַיֹּאמְרוּ לָהֶם מִהֲאֵכֶל יֵצֵא מֵאֵכֶל וּמֵעוֹ יֵצֵא מִתּוֹךְ וְלֹא יִכְלוּ לְהִגִּיד חִידָה שְׁלֹשֶׁת יָמִים: (טו) וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׂבִיעִי וַיֹּאמְרוּ לְאִשָּׁת שִׁמְשׁוֹן פְּתִי אֵת אִישְׁךָ וַיַּגֵּד לָנוּ אֵת חִידָה כִּי הִנֵּה אֶתְּךָ וַעֲתֵךְ וְלֹא יִגָּרְף אֶתְּךָ וְאַתְּ בֵּית אֲבִיךָ בְּאֵשׁ הַלָּרְשָׁנוּ וְקִרְאתָם לָנוּ הָלָא: (טז) וַתַּבֵּן אִשָּׁת שִׁמְשׁוֹן עָלָיו וַתֹּאמֶר רַק שִׁנְאָתָנִי וְלֹא אֲהַבֵּתָנִי חִידָה חִדְתָּ לְבָנֵי עַמִּי וְלִי לֹא הִגַּדְתָּה וַיֹּאמְרוּ לָהּ הִנֵּה לְאָבִי וְלֵאמֹר לֹא הִגַּדְתָּי וְלָךְ אֶגִּיד: (יז) וַתַּבֵּן עָלָיו שְׂבַעֵת הַיָּמִים אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם הַמְּשִׁתָּה וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׂבִיעִי וַיַּגֵּד לָהּ כִּי הִצִּיקְתָּהוּ וַתַּגֵּד חִידָה לְבָנֵי עַמִּי: (יח) וַיֹּאמְרוּ לוֹ אֲנָשֵׁי הָעִיר בַּיּוֹם הַשְּׂבִיעִי בָטְרָם כְּבֹא הַחֲרֹסָה מִה מִתּוֹךְ מַדְבָּשׁ וּמַה עָז מְאֵרִי וַיֹּאמְרוּ לָהֶם לֹאֵל תְּרַשָּׁתָם בְּעַגְלָתִי לֹא מְצָאתָם חִידָתִי: (יט) וַתִּצְלַח עָלָיו רוּחַ ה' וַיִּרְדּוּ אֲשָׁקְלוֹן נֶבֶךְ מֵהֶם שְׁלֹשִׁים אִישׁ וַיִּקַּח אֶת חֻלְצוֹתָם וַיִּתֵּן תְּחִלְּפֹת לְמִגְדֵי חִידָה וַיַּחַר אַפּוֹ וַיַּעַל בֵּית אָבִיהוּ: פ

23 שופטים (פרק טו')

(א) וַיְהִי מִזְמִימִים בִּימֵי קָצִיר חִטִּים וַיִּפְקֹד שִׁמְשׁוֹן אֶת אִשְׁתּוֹ בְּגִדֵי עֵזִים וַיֹּאמְרוּ אָבִיָּהּ אֵל אִשְׁתִּי הַחֲדָרָה וְלֹא נָתַנּוּ אָבִיָּהּ לְבוֹא: (ב) וַיֹּאמְרוּ אָבִיָּהּ אָמרו אֲמַרְתִּי כִּי שִׁנְאָ שִׁנְאָתָה וַאֲחַנְנָה לְמַרְעֶךָ הָלֹא אֲחַתְּתָה הַקְּטָנָה טוֹבָה מִמְּנֵה תֵּהִי נָא לָךְ תִּחְתִּיָּה: (ג) וַיֹּאמְרוּ לָהֶם שִׁמְשׁוֹן נִקִּיתִי הַפְּעַם מִפְּלִשְׁתִּים כִּי עָשָׂה אֲנִי עִמָּם רָעָה: (ד) וַיַּלְךְ שִׁמְשׁוֹן וַיִּלְכֹּד שְׁלֹשׁ מְאוֹת שׂוּעָלִים וַיִּקַּח לְפָדַיִם וַיִּסְפֹּן זָנַב אֵל זָנַב וַיֵּשֶׁם לְפִיד אָחָד בֵּין שְׁנֵי הַזָּנָבוֹת בְּתוֹךְ: (ה) וַיִּבְעֶר אֵשׁ בְּלִפְתָּיִם וַיִּשְׁלַח בְּקָמוֹת פְּלִשְׁתִּים וַיִּבְעֶר מַגְדִּישׁ וְעַד קַמְהָ וְעַד כְּרָם זֵית: (ו) וַיֹּאמְרוּ פְּלִשְׁתִּים מִי עָשָׂה זֹאת וַיֹּאמְרוּ שִׁמְשׁוֹן חֲתָן הַתַּמְנִי כִּי לָקַח אֶת אִשְׁתּוֹ וַיִּתְּנָה לְמַרְעָהוּ וַיַּעַלּוּ פְּלִשְׁתִּים וַיִּשְׂרְפוּ אוֹתָהּ וְאֵת אָבִיָּהּ בְּאֵשׁ: (ז) וַיֹּאמְרוּ לָהֶם שִׁמְשׁוֹן אִם תַּעֲשׂוּן כְּזֹאת כִּי אִם נִקְמְתִי בָכֶם וְאַחַר אַחֲדָל: (ח) וַיִּבֶן אוֹתָם שׂוֹק עַל הַבֶּן מִכָּה גְדוּלָה וַיִּרְדּוּ וַיֵּשֶׁב בְּסַעֲיָף סַלַע עֵיטָם: ס (ט) וַיַּעַלּוּ פְּלִשְׁתִּים וַיַּחֲנוּ בֵּיהוּדָה וַיִּנְטָשׁוּ בְּלַחִי: (י) וַיֹּאמְרוּ אִישׁ יְהוּדָה לֵמָּה עֲלִיתֶם עָלֵינוּ וַיֹּאמְרוּ לְאַסּוּר אֶת שִׁמְשׁוֹן עָלֵינוּ לַעֲשׂוֹת לּוֹ כְּאֲשֶׁר עָשָׂה לָנוּ: (יא) וַיִּרְדּוּ שְׁלֹשֶׁת אָלְפִים אִישׁ מִיהוּדָה אֶל סַעֲיָף סַלַע עֵיטָם וַיֹּאמְרוּ לְשִׁמְשׁוֹן הָלֹא יַבְעֵתָ כִּי מִשְׁלִים בָּנוּ פְּלִשְׁתִּים וּמַה זֹאת עֲשִׂיתָ לָנוּ וַיֹּאמְרוּ לָהֶם כְּאֲשֶׁר עָשׂוֹ לִי בְּן עֲשִׂיתִי לָהֶם: (יב) וַיֹּאמְרוּ לוֹ לְאַסּוּר בְּרָדְנוּ וְתַתֵּן בִּיד פְּלִשְׁתִּים וַיֹּאמְרוּ לָהֶם שִׁמְשׁוֹן הַשְּׂבִיעִי לִי כִּי הִנֵּה אֲנִי בִּי אֲתָם: (יג) וַיֹּאמְרוּ לוֹ לֵאמֹר לֹא כִּי אַסּוּר נָאֲסַרְךָ וַנִּתְּנָה בְיָדֶם וְהִמָּת לֹא נִמְיֶתְךָ וַיֹּאסְרוּהוּ בְּשִׁנִּים עֲבַתִּים חֻדָּשִׁים וַיַּעַלּוּהוּ מִן הַסַּלַע: (יד) הוּא בָּא עַד לַחֵי וּפְלִשְׁתִּים הַרִיעוּ לְקְרָאתוֹ וַתִּצְלַח עָלָיו רוּחַ ה' וַיִּקְנָק וַתִּהְיֶינָה הַעֲבַתִּים אֲשֶׁר עַל יְרוּעוֹתָיו כִּפְשָׁתִים אֲשֶׁר כְּעָרוּ בָּאֵשׁ וַיִּמְסוּ אֲסוּרֵי מַעַל יָדָיו: (טו) וַיִּמְצֵא לַחֵי חֲמור טְרִיָה וַיִּשְׁלַח יָדוֹ וַיִּקְטָרֶה נֶבֶךְ בַּהּ אֶלְף אִישׁ: (טז) וַיֹּאמְרוּ שִׁמְשׁוֹן בְּלַחֵי הַחֲמור בְּלַחֵי חֲמֹרִים בְּלַחֵי חֲמֹרִים הַפִּתִּי אֶלְף אִישׁ: (יז) וַיְהִי כִּכְלִיתוֹ לְדַבֵּר וַיִּשְׁלַח בְּלַחֵי מִיָּדוֹ וַיִּקְרָא לְמִקּוֹם הַהוּא רֶמֶת לַחֵי: (יח) וַיִּצְמַא מְאוֹד וַיִּקְרָא אֵל ה' וַיֹּאמְרוּ אִתָּה נִתַּתְּ בִּיד עֲבָרְךָ אֶת הַתְּשׁוּעָה הַגְּדוּלָה הַזֹּאת וְעַתָּה אָמֹת בְּצִמָּא וּנְפָלְתִי בִיד הָעַרְלִים: (יט) וַיִּבְקַע אֵלֵהֶם אֶת הַמַּכְתָּשׁ אֲשֶׁר בְּלַחֵי וַיִּצְאוּ מִמֶּנּוּ מִיָּם וַיִּשְׁתּוּ וַתִּשָּׁב רִחוֹ וַיַּחֲי עַל כֵּן קָרָא שְׁמָה עֵין הַקּוֹרָא אֲשֶׁר בְּלַחֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה: (כ) וַיִּשְׁפֹּט אֶת יִשְׂרָאֵל בִּימֵי פְּלִשְׁתִּים עֶשְׂרִים שָׁנָה: פ

24 שופטים (פרק טז')

(א) וַיַּלְךְ שִׁמְשׁוֹן עִזְתָּה וַיֵּרֶא שָׁם אִשָּׁה זֹנָה וַיָּבֵא אֵלֶיהָ: (ב) לְעִזְתִּים לֵאמֹר בָּא שִׁמְשׁוֹן הִנֵּה הִנְסִיבּוּ וַיִּתְּבֹרוּ לוֹ כָל הַלֵּילָה בְּשַׁעַר הָעִיר וַיַּתְּחָרוּשׁוּ כָל הַלֵּילָה לֵאמֹר עַד אוֹר הַבֶּקֶר וַתַּרְבִּנְהוּ: (ג) וַיִּשְׁכַּב שִׁמְשׁוֹן עַד חֲצִי הַלֵּילָה וַיִּקַּם בְּחֲצֵי הַלֵּילָה וַיִּצְאָה וַיִּבְדְּלַתוֹת שַׁעַר הָעִיר וּבִשְׁתֵּי הַמַּזוּזוֹת וַיִּסְעַם עִם הַבְּרִית וַיִּשָּׂם עַל כַּתְּפָיו וַיַּעַלֵּם אֶל רֹאשׁ הָהָר אֲשֶׁר עַל פְּגִי חֶבְרוֹן: פ (ד) וַיְהִי אַחֲרָי בֶן וַיֵּאָהֵב אִשָּׁה בְּנַחַל שַׁרְק וְשְׂמָה דִלִּילָה: (ה) וַיַּעַלּוּ אֵלֶיהָ סָרְגִי פְּלִשְׁתִּים וַיֹּאמְרוּ לָהּ פְּתִי אוֹתוֹ וְרֵאֵי בָמָה כַּחֲזוֹ גְדוּל וּבְמָה נוֹכַל לוֹ וַאֲסַרְנָהוּ וְלַעֲנֹתוֹ וַנֹּאחֲזֵנוּ נַחֵן לָךְ אִישׁ אֶלְף וּמַאָּה כֶּסֶף:

25 ילקוט שמעוני (שם)

ויהי אחרי כן ויאהב אשה שנחל שורק ושמה דלילה, היה ר' מאיר אומר אלמלי לא נקרא שמה דלילה, היתה ראויה שתקרא דלילה - שדלדלה את כחו, דלדלה את לבו, דלדלה את מעשיו, דלדלה את כחו - דכתיב ויסר כחו מעליו, דלדלה את לבו - שנאמר ותרא דלילה כי הגיד לה את כל לבו. דלדלה את מעשיו - דכתיב והוא לא ידע כי ה' סר מעליו:

26 גמרא – מסכת מכות (כד):

שוב פעם אחת היו עולין לירושלים, כיון שהגיעו להר הצופים קרעו בגדיהם. כיון שהגיעו להר הבית, ראו שועל שיצא מבית קדשי הקדשים, התחילו הן בוכין ור"ע מצחק. אמרו לו: מפני מה אתה מצחק? אמר להם: מפני מה אתם בוכים? אמרו לו, מקום שכתוב בו: (במדבר א') והזר הקרב יומת ועכשיו שועלים הלכו בו ולא נבכה? אמר להן: לכך אני מצחק, דכתיב: (ישעיהו ח') ואעידה לי עדים נאמנים את אוריה הכהן ואת זכריה בן יברכיהו, וכי מה ענין אוריה אצל זכריה? אוריה במקדש ראשון וזכריה במקדש שני! אלא, תלה הכתוב נבואתו של זכריה בנבואתו של אוריה, באוריה כתיב: (מזכה ג') לכן בגללכם ציון שדה תחרש [וגו'], בזכריה כתיב: (זכריה ח') עוד ישבו זקנים וזקנות ברחובות ירושלים, עד שלא נתקיימה נבואתו של אוריה - הייתי מתיירא שלא תתקיים נבואתו של זכריה, עכשיו שנתיקמה נבואתו של אוריה - בידוע שנבואתו של זכריה מתקיימת. בלשון הזה אמרו לו: עקיבא, ניחמתנו! עקיבא, ניחמתנו.